

DIARI DE SESSIONS DE LA COMISSIÓ D'ASSUMPTES INSTITUCIONALS I GENERALS DEL PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS

DL. PM. 355-1992

Fq.Con.núm. 33/27

XI legislatura

Any 2024

Núm. 36

Presidència de la Sra. Margalida Pocoví i Sampol

Sessió celebrada dia 27 de novembre de 2024

Lloc de celebració: Seu del Parlament

SUMARI

Elaboració del dictamen de la Proposició de llei RGE núm. 5317/24, de derogació de la Llei 2/2018, de 13 d'abril, de memòria i reconeixement democràtics de les Illes Balears. [492](#)

LA SRA. PRESIDENTA:

Bon dia, senyores diputades i senyors diputats. Començarem la sessió d'avui i, en primer lloc, els demanaria si es produeixen substitucions.

LA SRA. GÓMEZ I ESTÉVEZ:

Bon dia, Cristina Gómez substitueix Llorenç Córdoba.

EL SR. POU I GARCÍAS:

I Llorenç Pou substitueix Marc Pons.

EL SR. LAMIN I ABEIDI:

Sra. Presidenta, Omar Lamin substitueix Iago Negueruela.

Elaboració del dictamen de la Proposició de llei RGE núm. 5317/24, de derogació de la Llei 2/2018, de 13 d'abril, de memòria i reconeixement democràtics de les Illes Balears.

LA SRA. PRESIDENTA:

L'ordre del dia d'avui consisteix a dictaminar la Proposició de llei RGE núm. 5317/24, de derogació de la Llei 2/2018, de 13 d'abril, de memòria i reconeixement democràtics de les Illes Balears.

Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari Socialista RGE núm. 9173, 9174, 9175 i 9176/24, té la paraula el Sr. Lamin, per un temps de deu minuts.

EL SR. LAMIN I ABEIDI:

Moltes gràcies, presidenta, bon dia, senyors diputats i senyores diputades. Avui, un dia més ens trobam en aquesta comissió, jo crec que davant un moment de màxima indignitat política, i així ho hem de dir, sense cap mirament ni un, i, a més, moral, perquè ens veiem obligats a haver de debatre i a haver de sotmetre a votació una proposta de derogació de la Llei de memòria i reconeixement democràtics que, vertaderament, no respon a cap necessitat real ni a cap demanda social, i això no hi ha ningú d'aquesta sala que ho pugui refutar.

Per tant, només ens queda dir que és la màxima expressió de l'obsessió de la ultradreta per destruir els pilars més bàsics de la nostra democràcia, que són la veritat, la justícia, la dignitat i la recuperació.

Però, si això ja era... o pot semblar una mica paradoxal, el més greu no només és la proposta en si, que ja és suficientment greu, sinó també la submissió absoluta i vergonyosa d'un Partit Popular que ha passat de contribuir, de ser part d'aquesta llei a voler contribuir a aquest projecte d'oblit i de silenci que suposarà aquesta derogació.

M'agradaria recordar que aquesta llei va néixer d'un compromís col·lectiu d'aquesta terra amb la veritat i amb la justícia. Durant aquests anys, des del 2018, en què es va aprovar aquesta llei, per immensa majoria, no hi ha hagut cap

conflicte que motivi la seva derogació, d'igual manera que sí, que sí, el que ha fet aquesta llei és dignificar aquesta terra en dignificar el nostre passat, i ha donat veu a les víctimes i als seus familiars i a totes aquelles persones que encara romanen a les cunetes.

Per tant, ha estat una eina per tancar ferides, però, per tancar les ferides em permetran que els digui que s'han d'obrir, i aquesta proposta de silenci, d'oblit va en direcció contrària, el que vol és tapar, el que no vol deixar és el dret a les famílies de la nostra societat en el seu conjunt a obrir aquestes ferides perquè puguin supurar, i perquè les generacions de futur i de present siguin conscients de les atrocitats del passat i que no es repeteixin mai més, i sobretot per donar justícia a les famílies i per construir una societat més justa i més democràtica.

I tanmateix, tant el Partit Popular com VOX han decidit presentar aquesta llei com un problema. Però, quin problema hi ha -em deman jo i tots els que defensam aquesta llei, que som la immensa majoria d'aquesta terra- a retornar dignitat als que varen ser silenciats? Quin problema hi ha a reconèixer la memòria de les víctimes i els seus familiars? El problema no és la llei. El problema és qui el presenta... és el que representa, que és la veritat, la justícia i la reparació. Això és el que molesta a VOX, ho han dit moltíssimes vegades. I el Partit Popular el que ha fet ha estat decidir entregar-se i entregar aquesta llei com a moneda de canvi.

Avui, per tant, a aquesta cambra ens veiem obligats a debatre una proposta que no respon a cap necessitat real, sinó a una estratègia política d'oblit i de repressió.

La derogació de la Llei de memòria i reconeixement democràtics no només és un atac a una norma que ha donat veritat i dignitat a la nostra societat, és una maniobra calculada per reescriure la història i silenciar aquells que encara clamen per la justícia.

Per tant, aquesta proposta no neix de la societat, sinó de l'obsessió de la ultradreta, que no respecta els drets humans, la dignitat de les víctimes ni els valors que han sustentat o sustenten qualsevol democràcia.

Però m'agradaria deixar clar que el més greu no només és el que proposa VOX, que també ja de per si és greu, sinó la submissió total i absoluta del Partit Popular a aquest projecte indigne.

Permeteu-me recordar que aquesta llei ha estat i és una llei fonamental, dic que ha estat i és perquè encara segueix vigent; no només és una llei, és una eina de justícia i de reconciliació; és una llei que ha posat llum on hi havia fosc, que ha donat veus als que varen ser silenciats durant tant de temps i que ha permès que les famílies puguin recuperar part del que varen perdre. Dic "part" perquè per a les famílies que ho han perdut, per a aquelles famílies que encara tenen familiars enterrats a cunetes encara queda molt de camí i aquesta llei dona aquesta llum i fa aquesta justícia tan necessària.

Per tant, ha estat una llei de dignitat, que no ha causat conflictes, sinó que ha ajudat a tancar ferides i a fer d'aquesta terra una terra millor.

Per tant, jo em deman: quina necessitat hi ha de derogar-la, senyors del Partit Popular? Cap ni una. Quin mal ha fet aquesta llei a la societat balear el fet de recordar el passat perquè s'eviti que es tornin repetir aquestes atrocitats? Quin mal fan les famílies que no només volen saber on són els seus familiars i, sobretot, que es conegui el que va passar? Perquè les generacions que no ho varen viure com a cosa pròpia ho han de conèixer, perquè això són els pilars que sustenten la nostra democràcia, la veritat, la justícia i el màxim respecte als drets humans.

Per tant, aquesta llei no divideix, uneix, però això és, precisament, el que molesta, que sigui una llei que faci d'aquesta terra una terra més justa i millor, és el que molesta a VOX i és el que sembla que ara molesta al Partit Popular, que és el que representa aquesta llei, que és la recuperació de la veritat, la repressió del dolor i la dignitat.

Però no ens enganyem, aquesta proposta no hauria d'haver arribat mai a aquesta cambra si el Partit Popular no hagués decidit lliurar-se completament a l'ultradreta, el mateix Partit Popular que hi va participar -ho dic perquè és important dir-ho-i, per tant, hi ha part d'aquesta llei que també és vostra i l'hauríeu de reconèixer, l'hauríeu de protegir i l'hauríeu d'honorar.

I, per què ho fan ara, en aquest moment? Per mantenir un govern sostingut amb la indignitat. Han entregat la memòria..., i heu entregat la memòria democràtica com a moneda de canvi per satisfer les obsessions de VOX, perquè necessitau els seus vots per aprovar el pressuposts. Ahir vàrem viure una escena absolutament vergonyosa i vergonyant, i això és el preu, això és el que té grapejar amb altres que no respecten la democràcia, no respecten els drets humans i que empren aquesta cambra per purgar les institucions cada vegada que tenen l'oportunitat.

És evident que aquí no es prioritzen els interessos de la societat d'aquesta terra, es prioritzen els interessos d'uns pocs i, fins i tot, si fa falta entregar les minories, els més vulnerables, es fa, tot a costa de mantenir la cadira i que les obsessions dels qui tenen realment obsessions amb la immensa majoria d'aquesta terra puguin satisfer aquestes dèries i aquestes obsessions.

Per tant, senyors del Partit Popular, em sap greu, però els ho he de dir, és a dir, de cada vegada se'ns fa més difícil discernir on acaba VOX i on comença el Partit Popular, perquè avui, amb fets -no és relat, no són paraules, són fets- a cada votació, a cada iniciativa, veiem que sou el mateix. Avui no sou un partit conservador amb valors democràtics, com a mínim, aquests valors de la democràcia, de la justícia, de la solidaritat, els han perdut pel camí. Sou el vehicle a través del qual la ultradreta s'imposa atacant les víctimes, els seus familiars, negant la veritat i la justícia i la recuperació i destruint, en definitiva, els drets humans.

Aquest parlament hauria de ser, sense cap dubte ni un -i amb això estarem tots d'acord- el temple de la democràcia, però està presidit per una persona que simbolitza tot el contrari, que és la degradació de les nostres institucions. Gabriel Le Senne no és només un president autoritari, sinó que és un president indigne pels seus fets, en rompre imatges de víctimes -víctimes-

dones víctimes, en abusar del seu poder per interferir en els drets de les dues membres de la Mesa, diputades socialistes, per portar les imatges d'unes víctimes -víctimes. Indigne perquè és evident que protagonitza i defensa -n'hi ha prou a veure les seves xarxes socials- episodis de masclisme, xenofòbia i, evidentment, discursos antidemocràtics.

Per tant, davant això, què ha fet el Partit Popular? Res. Se us va donar l'oportunitat de retornar la dignitat a aquesta institució i la normalitat i posar una persona del Partit Popular. Vàreu dir que no. Vàreu dir que no i vàreu preferir mantenir un president xenòfob, racista i autoritari al capdavant d'aquesta cambra. Aquesta és la vostra responsabilitat i ningú mai no ho podrà esborrar, com vosaltres voleu fer amb la memòria.

El que avui està en joc no només és una llei, és la memòria en si mateixa i la democràcia. Aquesta proposta de derogació no només és un debat tècnic ni polític, és un intent deliberat d'esborrar la història, de silenciar les víctimes i de derogar la veritat.

Per això, presentam aquestes esmenes. Perquè mai aquesta proposta no hauria d'haver arribat a aquest temple...

LA SRA. PRESIDENTA:

Sr. Lamin, hauria d'anar acabant.

EL SR. LAMIN I ABEIDI:

... ni mai -vaig acabant, Sra. Presidenta-, ni mai el Partit Popular s'hauria d'haver doblegat, com s'ha doblegat a les dèries, a les obsessions de VOX, un partit que no respecta la democràcia, que en absolut no li importen les víctimes i molt manco l'exercici democràtic que es practica en aquest temple.

Moltes gràcies, presidenta.

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sr. Lamin. Torn a favor de les esmenes. Grups a favor de les esmenes presentades?

LA SRA. RAMON I SALAS:

A favor.

LA SRA. GÓMEZ I ESTÉVEZ:

A favor.

LA SRA. PRESIDENTA:

D'acord. Idò, Sra. Ramon, té vostè la paraula per un temps de deu minuts.

LA SRA. RAMON I SALAS:

Moltes gràcies, Sra. Presidenta. Jo poc més a afegir al que ha dit el Sr. Lamin i el que hem anat debatent durant tots aquests mesos, diríem, tant en seu parlamentària com en aquesta mateixa comissió.

M'agradaria, bé, fer la reflexió -també així com començava el Sr. Lamin- a aquesta llei de memòria democràtica, és fruit d'un consens al qual es va arribar dels grups parlamentaris que formaven part del Parlament de les Illes Balears en el seu moment. Crec que hi va haver una tramitació on tothom hi va posar de la seva part perquè hi hagués una llei el més consensuada possible i adaptada a les necessitats que hi havia en aquells moments, que eren el record, la recuperació i la veritat i la justícia per a les víctimes, però també per a les famílies, perquè hem de recordar que són les que han quedat aquí i són les que no han pogut acomiadar-se dels seus familiars.

I, és clar, ens trobam que la legislatura comença amb un pacte que una de les condicions és derogar aquesta llei. I, evidentment, des del primer moment, des del Grup Parlamentari MÉS per Mallorca, hi hem estat en contra, per suposat, però que, a més, la justificació del Partit Popular és que, com que tenim una Llei de fosses, ens pot suplir la Llei de memòria i reconeixement democràtics i que seguiran fent exactament el mateix que feien -o que es feia fins ara- amb la recuperació de totes aquelles persones que varen ser assassinades amb els plans de fosses i amb el seguit de projectes iniciats.

Però després la realitat és una altra, perquè veim que els pressuposts de la comunitat autònoma, a mesura que passen els anys, decauen els doblers pressupostats, i és la intenció que eliminam o es vol derogar la Llei de memòria democràtica, però el fet o la intenció que diu o que verbalitza el Partit Popular que se seguirà fent el mateix, no és així, perquè de cada vegada hi ha manco pressupost i és la intencionalitat de deixar a l'oblit tot el que fa referència a la memòria democràtica, i és una declaració d'intencions.

Quan parlem -i ho hem debatut moltes vegades, com deia, i crec que després també tendrem l'ocasió de seguir en el debat parlamentari-, però quan parlem que aquesta llei vol dividir la societat, jo és que m'agradaria que explicàssiu en quin moment reconèixer que hi va haver gent assassinada i violentada divideix la societat. Perquè l'únic que es vol fer és treure de l'oblit totes les persones que varen patir. I quan dic totes les persones que varen patir són les assassinades i violentades i les famílies que varen quedar, que no han pogut recuperar i en molts casos ni tan sols enterrar son pare, sa mare, el padrí, la padrina... és igual, a qui sigui, a un familiar seu o a una persona estimada.

I jo puc contar l'experiència pròpia com a batlessa, i jo sempre ho diré, si he de triar un dia com a batlessa triaria, per suposat, el dia que va tornar qui era el batle d'Esporles al seu municipi. És clar que sí, i el dia que vàrem anar a l'obertura de les fosses de Porreres a veure les feines que es feien per recuperar tota aquella gent que va ser tirada a una fossa. I, és clar, és que quan tu, com a representant democràtic, democràtica, com a batlessa, te'n vas a veure que una persona -que és batle del teu municipi- que feia el mateix que tu, és tirada a una fossa per pensar d'una manera o d'una altra, per intentar fer el bé i millorar la vida de les persones és tirada dins una fossa, és de vergonya!

I crec que nosaltres, com a persones demòcrates, hem de respectar, hem de fer justícia i hem de recordar aquella gent que va fer que nosaltres avui siguem aquí. I això ho hem de tenir claríssim. I l'únic que vol fer aquesta llei és això, i jo seguiré dient que, possiblement, un dels millors dies que record com a batlessa d'Esporles és el dia que va tornar al batle Tomàs Seguí a Esporles, acompanyat de Joan Cañellas, per suposat, i que, a més, el poble el va rebre com es mereixia, amb tots els honors i distincions que hi havia d'haver en aquell moment i, a més, hi havia gent de totes les edats, familiars, gent que possiblement no els tocava de prop com a familiar, però varen venir. Per què? Perquè creien que era la manera d'honar la persona, el batle que se'n varen endur i que fins a vuitanta i busques d'anys després no va tornar.

I em sap greu, jo seguiré dient que el millor dia com a representant pública fins aleshores serà aquest i és gràcies també que hi va haver dues lleis pioneres, una de memòria i reconeixements democràtics i l'altra, d'obertura de fosses, que varen fer possible aquest fet i que han fet possible el fet a tots els altres municipis en què ha estat possible i que s'han recuperat les desenes de cossos assassinats.

Així que crec que, senyors i senyores del Partit Popular, i més avui, us hauríeu de replantejar a quin costat estau: al costat de la democràcia i al costat de la veritat i la justícia, o al costat dels que volen amagar el que va passar i que, a més, us record que la lleialtat que va passar ahir no es corresponia i replantegeu-vos qui teniu de soci a l'hora de votar i aprovar les iniciatives que es duen en aquest parlament.

Moltes gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sra. Ramon. Sra. Gómez, vostè té la paraula, per un temps de deu minuts.

LA SRA. GÓMEZ I ESTÉVEZ:

Gràcies, Sra. Presidenta. Miri, els arguments estan més que trillats i tornar a repetir, per activa, per passiva, el que significa aquesta derogació, realment, com que pens que no els volen sentir, en realitat a estones pens que perdem el temps.

També els vull anunciar que, més que mai i amb més força, seguirem on som lluitant perquè açò torni a existir.

I la llàstima és que vostès, que varen participar d'aquesta llei, que fins i tot el títol, el títol incorpora una part que és del Partit Popular, que va ser una de les esmenes que va resultar acceptada, vostès fins i tot són *dueños* del títol de la llei que ara derogaran.

I mirin, com a menorquina i abans que em retreguin els morts menorquins, abans, aquesta llei, fins i tot, és aprofitable per a les víctimes del bàndol nacional, perquè no vull que m'ho tornin a dir, que no m'ho tornin a dir, aquesta llei no discriminava ningú; el que fan vostès és tombar una llei que aprofita -aprofita- les víctimes dels dos bàndols, però també hem va reconèixer per què es va tenir la iniciativa d'aquesta

lleï, perquè les víctimes d'un dels dos bàndols van patir anys l'ostracisme, persecució i..., de fet, de vergonya i també de fam.

I s'ha de dir ben clar, que moltes víctimes no mortes i no assassinades, però sí les seves famílies van patir fam perquè van ser expulsades fins i tot de les seves professions i de les seves feines. I vostès ho saben perquè vostès, igual que tots nosaltres, tenen família que va viure aquella època.

I s'han equivocat, senyors i senyores del Partit Popular, en derogar aquesta lleï, s'han equivocat, perquè a la legislatura passada, i crec que toca reconèixer-ho, van ser capaços de tenir un posicionament que jo diria que els posava com a referent, de ver, dels drets humans, perquè l'esforç que vostès potser havien de fer era superior al que feien la resta en impulsar aquesta norma.

I el reconeixement que jo mateixa puc fer respecte del seu posicionament a la legislatura passada, ara..., és clar, què han fet?, *la ley del péndulo*, vostès ara..., és a dir, per arribar fins aquí, mirin el que els dic: millor que no haguessin participat d'aquesta lleï que ara deroguen, perquè és ignominiós, és ignominiós haver participat de la lleï i ara derogar-la. Derogar-la perquè li ho demana gent que no recula i que es declara franquista, que es declara franquista.

He de recordar qui era Franco? Hem de recordar qui era Franco? Franco era un amic de Hitler i un amic de Mussolini, diguem-ho clar, senyors del Partit Popular, d'acord? És que els discursos estan gastats, estan gastats.

I miri, jo tenia un avi nacional que, per humanitat, va ajudar presoners del bàndol d'esquerres, que quan els seus se'n van assabentar va haver de sortir per cames perquè el varen amenaçar de mort. I saben què passa, senyors i senyores del Partit Popular? Que la mala sort és que va arribar a Cartagena. I sap quina va ser la mala sort? El bombardeig de Cartagena, trenta anys desaparegut. Ma mare no va ser òrfena, la meua tia no va ser òrfena, la meua àvia no va ser vídua fins al cap de trenta anys. Al 1967, consultant l'hemeroteca de l'ABC, trobam la declaració de mort del meu avi, que era nacional, que va ser perseguit per ajudar humanitàriament el bàndol republicà.

És que va de drets humans, és que ja no hauria d'anar de bàndols. Jo he viscut a una família que ha tingut gent dels dos bàndols i aquesta era una lleï que ho superava, perquè, a més, els havia incorporat a vostès, els havien incorporat. Però què han fet! Què han fet!

És a dir..., no... no té cap tipus de sentit, va en contra de tota la legislació de les convencions de drets humans. I què diuen les convencions de drets humans? Que sense memòria no hi ha justícia ni reparació, perquè l'única justícia possible és la justícia reparadora.

I vostès, ara, han comprat als socis dels negocis, perquè també hi ha negocis, són socis ideològics, socis amb negocis, vostès els han comprat que és suficient desenterrar morts. I, és clar, desenterrar morts no és un tema de suficiència, no s'adonen que desenterrar morts no és un tema de suficiència democràtica?

I vostès ara ho han dut a açò, vostès ara tornen al nivell que els haurem de donar les gràcies perquè hi ha famílies que poden recuperar, les que poden, els seus morts.

Miri, jo mai no recuperaré el meu avi, perquè un bombardeig feixista d'un dels amics de Franco va bombardejar Cartagena, jo no recuperaré mai el cos. Però, miri, la lleï que ara derogaran em permetia -i si no m'equivoc, gràcies a una esmena del Partit Popular, si no m'equivoc és gràcies a una esmena del Partit Popular- jo, si volgués, hauria pogut emprar aquesta lleï per recuperar la memòria del meu avi, desaparegut a un bombardeig, perquè aquesta és una esmena que van entrar vostès, i vostès ara ho tomben, ho tomben.

Mirin, mirin... mirin quin favor a la història que fan, i era nacional el meu avi, era militar, era un militar nacional que, com que era de poble, li van demanar ajuda, va passar menjar i cartes als presoners i el van emplomar.

Idò, miri, vostès ara tomben la lleï d'un militar nacional perseguit pels seus, desaparegut a un bombardeig a Cartagena.

No ens donin les gràcies per poder recuperar cossos als que els poden recuperar. I miri recordar que açò no anava només de militars, a Menorca va anar de capellans, abans que m'ho recordin. Les famílies dels capellans, bé, dels capellans i de tota la gent del bàndol nacional, poden utilitzar aquesta lleï, però la poden utilitzar si és que no l'havien..., però sap..., bé, saben vostès que ningú no l'ha utilitzada. I per què no l'han utilitzada? Perquè estaven més que reconeguts, perquè hi va haver quaranta anys de dictadura, en duim *otros tantos* de democràcia i el bàndol nacional no tenia cap necessitat de reconeixement, senyors del Partit Popular, perquè va ser el bàndol guanyador.

I, bé, la història l'escriuen els guanyadors sempre, no només la història espanyola, i el reconeixement dels victimaris també, no necessita ajuda quan són les víctimes d'un bàndol que és guanyador. Però és que el bàndol guanyador no només va permetre el reconeixement de les seves víctimes, va obligar a l'ostracisme, però, miri ja no només de militars, no només de polítics significats, com podria ser un batle del bàndol republicà.

Vull recordar que hi ha gent... aquella de la *Ley de los vagos y maleantes* que per raons ètniques, que ara tornam a recuperar, els gitanos, d'acord? El feixisme, el feixisme que ara torna aquí, als quals vostès donen suport, recupera el racisme, l'etnicisme, ni tan sols és un tema d'ideologia política, van matar professors pel fet de ser professors i professores, van matar gent que només donava escola a fillets, perquè ja hi havia un prejudici que ser professor et situava a un dels bàndols.

Llavors, què volen que els digui... què volen que els digui? Aquesta lleï, ho torn dir, no era només per al bàndol que necessitava que les seves víctimes fossin reconegudes, d'acord? Totes les esmenes del Partit Popular van aconseguir que fos una lleï per a tothom, per a totes les víctimes que -com he dit- no han utilitzada les víctimes del bàndol nacional, la qual cosa demostra que estaven més que compensades.

I he de recordar que no hi ha vertadera justícia si no és justícia reparadora i, com he dit, la reparació no ve amb la recuperació de cossos, la reparació vertadera ve, per exemple, amb tenir un cens de víctimes, com podria ser la víctima del meu avi, un desaparegut a un bombardeig, aquest cens ara el tombaran, vostès tombaran el cens de víctimes. I la reparació a les famílies, que inclou, fins i tot, un suport, un acompanyament psicològic a totes les víctimes, vostès també s'ho carreguen amb aquesta llei.

I, és clar, com a menorquina, jo tota la vida he vist homenatges a les víctimes del bàndol nacional i sempre... i, bé, i a mi em va semblar bé, mai no he vist que ningú s'oposi als homenatges a les víctimes del bàndol nacional... -sí, em queden 22 segons, i crec que els esgotaré, perquè crec que és important dir-ho. Llavors, per què no permetre que es pugui fer des de les institucions aquest reconeixement a totes les víctimes, a totes.

Per tant, senyors del Partit Popular, continuïn amb aquest camí ignominiós, només els vull anunciar que esper..., bé, n'estic convençuda, que a mi, personalment, només em donen més força per defensar el que crec i més força que mai. No estarem debatudes.

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sra. Gómez. Torn en contra de les esmenes? Sr. Rodríguez, té vostè la paraula, per un temps de deu minuts.

EL SR. RODRÍGUEZ I FARRÉ:

Gracias, Sra. Presidenta. En principio no pensaba intervenir mucho, porque creo que las posturas estaba claro que son irreconciliables y que podíamos dejar este debate para el Pleno, pero hay ciertas cosas que sí me gustaría contestar.

Por una parte, refutar la aseveración que se ha hecho de que no responde a ningún clamor social. Bueno, responde al clamor social de los más de 60.000 votantes de VOX en las Islas Baleares, varios millones en España, les recuerdo que somos el tercer partido a nivel nacional, que lo llevábamos en nuestro programa, y quiero entender que su... sensibilidad democrática les llevará a pensar que los españoles que nos votan son tan importantes como los españoles que les votan a ustedes, quiero decir que es una esencia de la democracia, quiero pensar que es así.

Yo..., ahora hemos hablado mucho de memoria y, en cierta manera, algunos de nostalgia, porque han hablado de acontecimientos que les afectaron personalmente, la señora representante de Podemos, de un tema que le afectaba personalmente a nivel familiar, la representante de MÉS, como alcaldesa de un pueblo, de cuando volvió la persona que había sido alcalde del pueblo y que, por lo visto, había sido represaliado durante la Guerra Civil, pues yo, supongo que ustedes no me van a creer, pero también quiero hacer un ejercicio de nostalgia: no sé si soy el más viejo de todos ustedes, pero por ahí ando, la primera manifestación a la que yo asistí, siendo un niño, un niño, acompañado de mi padre, fue a un encierro de unos trabajadores en la iglesia de San Miguel - no sé si ustedes lo recordarán-, un encierro de unos trabajadores que reivindicaban unos derechos laborales que no

tenían y que se habían acogido a la iglesia de San Miguel. Aquello acabó con una carga policial de entonces los llamados grises, y yo tengo ese recuerdo de habernos refugiado en una peluquería que había al lado del Mercado del Olivar, que hoy ya no existe, Joan i Xesc, pero que en su tiempo fue muy conocida.

También recuerdo bastante la segunda manifestación a la que asistí, una manifestación que en aquel momento fue multitudinaria, yo creo que de las más grandes que se han visto en Mallorca, que fue aquella manifestación donde el grito unánime era: *Llibertat, amnistia i Estatut d'Autonomia*.

No es que yo sea muy creyente en el tema de los horóscopos, pero yo soy Libra y tengo un elevado sentido de la justicia, y el problema es que, aunque de muy joven yo luché por ciertas causas que pensaba que eran justas y que eran de reconocimiento, posiblemente si en lugar de nacer el 1965 hubiera nacido en los años cuarenta hubiera tenido la misma oposición que tengo a esta ley, que a la famosa asignatura de Formación del Espíritu Nacional, porque, lo crean ustedes o no, de verdad yo creo en el espíritu crítico, en la libertad individual, en la libertad de cátedra, en que nadie -nadie- debe ser multado, encarcelado, censurado, ninguneado, condenado al ostracismo por las ideas que demuestra. Creo en la libertad individual, en el derecho de opinión, en la libertad de cátedra y en la libertad de investigación.

El otro día, en esta misma sala, la Sra. Gómez se declaró marxista, dijo: no soy comunista, pero sí soy marxista. Yo estaría dispuesto a morir por su derecho a ser marxista, Sra. Gómez, absolutamente, por el derecho de todos ustedes a expresar con libertad sus ideas, las que sean, aunque sean radicalmente y contrarias a las mías -radicalmente y contrarias a las mías- porque... ¿por qué pueden ustedes cantar al final de un congreso del Partido Socialista *La internacional* sin ningún problema, puño en alto, y quieren multar o meter en la cárcel a gente que canta el *Cara al sol*?

¿Ustedes saben... -o si no lo quieren saber, algún día se lo contaré-, los muertos que lleva detrás una canción como *La internacional*? Y a mí no me importa que la canten,, a mí el "Arriba parias de la tierra, en pie famélica legión", lo digo porque, como aquí se me resacó un día que recité unos versos del *Cara al Sol*, ¿eh?, se pusieron ustedes muy nerviosos, pues sí, también me sé la letra de *La internacional*. Eso es la libertad, eso es lo que ustedes no entienden, porque ustedes, su concepto de libertad es que todos pensemos como piensan ustedes y el que no piense como ustedes está fuera del sistema, fuera de la democracia, fuera del consenso, fuera de la humanidad. Y esto no es así.

Hoy también han aprovechado que el Pisuerga pasa por Valladolid para sacar el tema de lo que sucedió en el pleno de ayer. No importa recordarlo, pero creo que cualquiera de ustedes, sobre todo en el Partido Socialista, recordará..., por ejemplo, una de las cosas que teóricamente ayer fueron derogadas, no sé si por error o no, fue la consideración del catalán como lengua exclusiva vehicular de la enseñanza, eso fue una enmienda que presentó el Partido Popular a su ley, que el Partido Socialista aceptó y que, en el último momento, y de manera torticera y a traición, y ustedes lo saben, acabaron

votando en contra por una exigencia de MÉS. O sea, que no utilicen ustedes estos argumentos, porque esto es lo que sucede muchas veces en las prácticas parlamentarias.

También han aprovechado hoy el día para cargar contra el presidente Le Senne, que evidentemente no está aquí presente, que no se puede defender, ¿eh?, ustedes pueden considerar lo que ustedes quieren sobre el presidente, es un presidente democráticamente elegido por esta cámara, ustedes han ejercido sus derechos en los tribunales, en contra de él, los tribunales llegado el momento decidirán, pero eso de llamar indigno a un presidente... -y creo que no soy muy sospechoso de tener las mayores simpatías por el Sr. Le Senne-, pero, yo, que he sufrido cuatro años de presidencia del Sr. Vicente Thomas, les puedo asegurar que ha sido bastante más ecuánime de cómo se ejerció la presidencia durante los cuatro años anteriores.

Luego ha habido una insinuación que a mí no me ha gustado, y me gustaría que fuera aclarada, que es que no solo somos socios políticos del Partido Popular, sino socios de negocios. Esto es una especie de insinuación de prevaricación, me gustaría saber de qué negocios somos socios el Partido Popular y nosotros.

Y, por último, también ha habido aquello de lo de los gitanos y lo del racismo y la xenofobia, pues, mire, ya que estamos hablando de memoria democrática, el primer mártir gitano fue Ceferino Giménez Malla, que fue fusilado en Barbastro en 1936, después de haber sido retenido, detenido, por unos milicianos republicanos a los que había afeado que estaban dando culatazos a un cura. Como luego le encontraron un rosario, fue condenado a muerte. Y, a pesar de que le dijeron que si renunciaba a la fe no sería fusilado, Ceferino Giménez Malla, un gitano, fue fusilado. Fue elevado a los altares el 4 de mayo de 1997, como beato mártir, y actualmente sigue en trámite su canonización.

Tendremos, supongo, un debate muy interesante, pero no dejaré de insistir, de verdad, el problema de esta ley no es el que ustedes quieren hacer ver, el problema de esta ley es que cercena libertades: libertad de opinión, libertad de expresión, libertad de cátedra, libertad de estudio de los historiadores. Ustedes quieren imponer su verdad, y a veces la verdad tiene escala de grises y ustedes no la quieren aceptar. Y piensen ustedes lo que piensen, yo siempre defenderé su derecho a pensar como ustedes piensan.

Gracias, Sra. Presidenta.

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sr. Rodríguez. Sra. Gil, té vostè la paraula, per un temps de deu minuts.

LA SRA. GIL I MEMBRADO:

Gracias, presidenta. Como viene siendo habitual en los debates de memoria democrática, se han vuelto a utilizar palabras demasiado gruesas. Nos han acusado de sumisión absoluta y vergonzosa, de indignos, de ignominiosos; no voy a continuar en esta tesitura, ni voy a alimentar una escalada de

descalificaciones y desautorizaciones, no es mi intención, y menos en el asunto que hoy debatimos. ¿Ustedes se dan cuenta de que cada vez que hablamos de memoria, la concordia se esfuma? No creo que sea ese el camino.

La Guerra Civil fue de hermanos contra hermanos y todos tenemos familiares que fueron víctimas de la guerra o que padecieron la persecución. En su memoria y en su recuerdo el Govern no ha dejado de trabajar para la recuperación de personas desaparecidas, dando cumplimiento a las disposiciones de la ONU en materia de memoria y recuperación democrática.

Como ha sucedido en lo que llevamos de legislatura, con o sin Ley de memoria democrática, el Govern ha dado y dará continuidad a los proyectos en beneficio del recuerdo de todas las víctimas, y lo seguirá haciendo aunque se produzca la derogación de la Ley de memoria democrática autonómica, cumpliendo las disposiciones de la Ley 20/2022 y de la Ley 10/2016, de personas desaparecidas.

Nos han hablado de presupuesto, pero el Govern ha realizado y realiza actuaciones en el cementerio de Son Coletes en Manacor, en el de Sant Francesc, en la fosa de Cala Sant Vicenç, en el cementerio de Son Carrió, en el de Sant Llorenç, y con ello se ha logrado la recuperación y la identificación de cuerpos.

No nos hablan de piedras de la memoria, ni tampoco nos hablan de columbario, tampoco nos han hablado del quinto plan de fosas, que hará efectiva la excavación y la exhumación e identificación de cuerpos en doce fosas y la restauración, consolidación y conservación de los objetos hallados.

Nada de lo que ustedes han manifestado -mediante esas palabras gruesas- es cierto, ya que, si con la derogación de la Ley de memoria, 2/2018, se ocultara la memoria, ¿cómo todo lo anterior estaría en la hoja de ruta del Govern? Además, con partidas presupuestarias asignadas, sí.

La Ley de memoria democrática 20/2022, de hecho -y puedo entrecomillar- “se fundamenta en los principios de verdad, justicia, reparación y garantía de no repetición, así como en los valores democráticos de concordia, de convivencia, de pluralismo político, de defensa de los derechos humanos, de cultura de la paz y de igualdad”. ¿Es así, en eso estamos de acuerdo? ¿Dónde está el olvido de la memoria? ¿Quién no va poder enterrar a un familiar hallado si se deroga la ley que hoy tratamos? Entonces, todo ello quedará garantizado, no puede ser de otro modo, no asusten, no descalifiquen y no hagan propaganda.

Miren, hoy tiene lugar la votación en la que, previsiblemente, Teresa Ribera -yo no voy a hablar de memoria, voy a hablar de hoy mismo- se erigirá como vicepresidenta ejecutiva de la Comisión Europea; miren, ¿ustedes han votado entonces a los candidatos de Orbán y de Meloni, a cambio de Ribera no? ¿Van a apoyar a candidatos que ustedes mismos tildan de extrema derecha? Díganme qué es un bulo. ¿Es que abren la puerta de par en par a los que ustedes califican una y otra vez de extrema derecha? Y, ¿eso es indigno? ¿Eso es manosear con ultras? ¿Dónde acaba el PSOE

y dónde empiezan los ultras? ¿Eso es sumisión absoluta y vergonzosa? ¿Es indigno? ¿Es ignominioso?

Gracias, presidenta.

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sra. Gil. Passam al torn de rèpliques, y, Sr. Lamin, té vostè la paraula, per un temps de cinc minuts.

EL SR. LAMIN I ABEIDI:

Moltes gràcies, presidenta. Vegem, per parts, bé, començaré per vostè, Sra. Gil, don per fet que... -deu minuts, no, cinc minuts, no?, ah, d'acord, és que se m'ha posat...

LA SRA. PRESIDENTA.

Cinc minuts, sí.

EL SR. LAMIN I ABEIDI:

Sí, gràcies, presidenta. Vegem, el que hem vist avui és la constatació que el Partit Popular no pot ni acabar els seus deu minuts d'intervenció perquè és que no sap com ha de justificar un acte tan vergonyós i vergonyant com aquest.

Miri, Sra. Gil, que vostè em vengui a mi a parlar de paraules gruixades quan hem hagut no només de sentir sinó de veure com el Partit Popular aprovava iniciatives vergonyants i avergonyides sobre llengua, cultura, drets humans i de memòria, queden totalment desqualificats per (...) i sobretot per donar lliçons de moralitat. Per tant, vostè representa la hipocresia més absoluta que juga el Partit Popular.

El Partit Popular té un full de ruta, que és uns pocs que tenen molt i anem per a això, i caigui qui caigui, i pel camí deixen la llengua, la memòria, els migrants, la diversitat... i podem seguir si vol. I això no m'ho podrà refutar perquè sap perfectament que això és així. I vostè ha defensat iniciatives que són absolutament vergonyoses i indignes. I vostè va votar a favor de mantenir un president indigne. Sí.

Vostè va veure mai, Sr. Rodríguez, que el Sr. Vicenç Thomas permetés un acte o protagonitzàs un acte de masclisme supí negant a dues companyes de Mesa poder portar...? Quin mal hi ha que es pugui defensar la democràcia i els pilars fonamentals d'unes víctimes? És que vostès no tenen vergonya, ni la coneixen! I on és el seu catolicisme? On és aquesta estima per la religió catòlica, pel proïsme, on és? No respecten ni els morts.

I el Partit Perdona, com... -perdona-, home!, només faltaria que no traguessin els morts de les cunetes! Sra. Gil, li he de recordar que vostès no han fet res més que continuar d'aquella manera el full de ruta que estava iniciat. El IV Pla de fosses, vol que li expliqui què incorporava? Exhumació de fosses, Son Coletes, les de Formentera... vol que segueixi?

Les pedres de la memòria que vostès han estat incapaços, i han fet, de manera deliberada, deixar que passi el temps i un any i mig després de les 200, sap quantes n'han entregat als

municipis? No arriben ni a 15. Sap quants d'actes de reconeixement han fet? Dos, d'ençà que són aquí, i un a Porreres, en què no varen tenir ni la decència ni la sensibilitat d'avisar els familiars.

Per tant, vostès, abans de parlar de segons què, venguin entrenats i, com a mínim, informats. Per tant, *hermanos contra hermanos*, Sra. Gil, vostè té la consciència tranquil·la quan pot dir *hermanos contra hermanos*? Vostè mata el seu germà i es queda tranquil·la? Però de què parlem? Els germans no es maten, es protegeixen, i ja li ho vaig dir. I això, res de concòrdia, i no pot haver-hi concòrdia si no hi ha justícia, dignitat i democràcia, i sobretot justícia. I que el que mata sigui posat a disposició de la justícia, que es recuperi cada una de les persones que romanen a les cunetes, i és clar que sí!, i no n'hi ha prou a recuperar, s'ha de saber el que va passar. Perquè vostès al que ens volen tornar és a aquella etapa fosca que és: bé, recuperam, -ja ho va dir la Sra. Estarellas-, bé, ho hem de fer des de la intimitat.

Perdoni, i quin exercici de democràcia hi ha, de dignitat i de justícia a què recuperem un mort i que les generacions actuals i que els seus familiars no puguin fer un acte de justícia com és que se sàpiga què ha passat amb ell?

La Sra. Ramon abans ho deia, a veure, vostè supòs que està en política per fer aquesta terra un poc millor, per millorar la democràcia, i a vostè li sembla un bon exercici de democràcia enterrar, per segona vegada, els morts, que no se sàpiga? Perquè, quina era la seva lluita? Que no se sàpiga que ells varen morir perquè nosaltres puguem ser avui en aquest temple de la democràcia, puguem debatre que fins i tot un partit ultrafeixista, racista, xenòfob, que va en contra de... que no fa altre intent que purgar la democràcia...

LA SRA. PRESIDENTA:

Sr. Lamin, hauria d'anar acabant.

EL SR. LAMIN I ABEIDI:

... -vaig acabant, Sra. Presidenta-... pugui avui debatre? Què no li sembla que això val la pena? Què no li sembla que aquesta llei també representa tot això?

Mirin, el que passa és que el Partit Popular té un gran problema i no ho ha assimilat, o ha assimilat tant que ens engana, és que s'assemblen tant als seus cosins de bàndol que ja no sabem diferenciar entre uns i altres. Per tant, la vergonya, avui la representa...

LA SRA. PRESIDENTA:

Sr. Lamin, el seu temps ha acabat.

EL SR. LAMIN I ABEIDI:

... cada dia el Partit Popular. Gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sr. Lamin. Té la paraula la Sra. Ramon, per un temps de cinc minuts.

LA SRA. RAMON I SALAS:

Moltes gràcies, presidenta. Jo només afegiré una sèrie de comentaris que m'he apuntat per respondre.

Primer, al Sr. Rodríguez, que deia si... és que jo pens que fora de la democràcia hi ha tot allò que faci referència a la dictadura, al règim franquista i a tot el que se'n derivi, em sap molt de greu, però tenc aquesta mania de pensar que no és democràcia l'himne franquista, evidentment. Per què? Perquè tot allò que se'n derivi..., per suposat, ho pens.

I quan diu: "*imponer la verdad*", és que..., ho tornarem repetir una altra vegada, és que aquesta llei va sortir aprovada per tots els grups polítics d'aquest Parlament de les Illes Balears i "*imponer la verdad*", no ho sé, és que es va fer una tramitació, ho hem dit un parell de vegades, amb els..., evidentment, cadascú va fer una feina per intentar de qualque manera recollir les sensibilitats de tothom i va esdevenir una llei amb la qual la cambra sencera estava d'acord. I em sap greu, "*imponer la verdad*" quan tot l'hemicicle està d'acord amb aquesta llei, bé..., deixau-me que ho dubti molt fermament.

I, per acabar, la Sra. Gil anomenava l'ONU, i jo crec que l'ONU ara mateix no deu estar molt contenta amb aquesta tramitació parlamentària i el que s'esdevindrà d'aquesta i... quan deia "*dejaré el olvido de la memoria*", i jo crec que, al final, el que deixam a "*el olvido de la memoria*" és que vosaltres acceptareu una proposició no de llei de VOX per derogar aquesta llei que, la qual, torn repetir, va ser aprovada pel Parlament de les Illes Balears.

I acab, sobretot..., i no feia comptes dir-ho, però com que la Sra. Gil també hi fet referència, de *palabras gruesas*, jo crec que tots hem de ser conscients de *las palabras* que diem, quan les diem i on les diem, perquè record les paraules *gruesas* que hi va haver ahir en el plenari les quals potser que tal vegada s'hauran de rectificar a properes sessions plenàries, perquè... dels irresponsables que érem uns, tal vegada encara haurem de fer d'oposició responsable per arreglar segons quins desastres que s'han produït en aquesta cambra.

Moltes gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sra. Ramon. Té la paraula vostè, Sra. Gómez, per un temps de cinc minuts.

LA SRA. GÓMEZ I ESTÉVEZ:

Gràcies, Sra. Presidenta. D'alguna forma utilitzaré aquests cinc minuts, en part, com a rèplica, no?

Mirin, a mi que la història d'una concreta persona, d'ètnia gitana, que hagi estat assassinada, es posi com a exemple de negar, de negar tota la repressió i tot es genocidi contra l'ètnia

gitana, que se sap..., és clar, és que vostès neguen fins i tot l'existència de camps de concentració, vostès són negacionistes, negacionistes de l'extermini nazi, aquest és el nivell...

EL SR. RODRÍGUEZ I FARRÉ:

Sra. Presidenta, por ahí sí que ya no.

LA SRA. PRESIDENTA:

Temps tendrà, Sr. Rodríguez, en el seu torn de paraula.

EL SR. RODRÍGUEZ I FARRÉ:

Sí, sí, pero es que me está..., o sea, se me está acusando...

LA SRA. PRESIDENTA:

Sr. Rodríguez...

EL SR. RODRÍGUEZ I FARRÉ:

... personalmente de ser un negacionista...

LA SRA. PRESIDENTA:

Sr. Rodríguez, li agrairia...

EL SR. RODRÍGUEZ I FARRÉ:

... del genocidio nazi...

LA SRA. PRESIDENTA:

... que esperaré el seu torn de paraula, gràcies.

Pot continuar, Sra. Gómez.

LA SRA. GÓMEZ I ESTÉVEZ:

Supòs que ha aturat el cronòmetre, supòs, no?

Mirin, és clar, posar com a exemple un assassinat que, òbviament, no només no hauria d'haver succeït, perquè la violència només genera violència, és a dir, haurien d'estar en contra de totes les violències venguin d'on venguin, però que s'utilitzi un cas -un cas- per negar la persecució de l'ètnia gitana, que va ser també..., que es va intentar també exterminar en els camps de concentració, és la tècnica de sempre, que quan un entra a aquest parlament per primera vegada a compartir espais, no se'n adona, però hi ha una tècnica que jo ja la tenc calada, que és fer de les excepcions regles generals.

I cada vegada que un intenta parlar del que se sap que ha succeït i que molta gent propera a vostè, Sr. Rodríguez, jo no he parlat de vostè, però molta gent propera a vostè nega l'extermini nazi. I els nazis van recloure i van assassinar gent de l'ètnia gitana; als homosexuals, després, delicadament els van incloure a la Llei de *vagos y maleantes*, però prèviament també els van intentar exterminar.

I jo no sé si el Sr. Rodríguez té el mateix pensament que la gent propera a ell, però la gent propera a ell nega l'extermini, nega l'extermini, i el nostre dictador, que va morir al llit, malalt, sense que ningú no l'hagués pogut jutjar, amb una llei d'amnistia que..., bé, que seria per obrir un altre gran debat, que va permetre que morís al llit sense ser jutjat..., no només va ser una persecució per idees polítiques, òbviament no vull que el Sr. Rodríguez defensi el meu marxisme, per sort no necessit, gràcies que vivim en democràcia, per sort no necessit que ningú no em defensi de tenir idees marxistes, per sort.

M'hauria conformat..., m'hauria conformat que la gent propera a ell no perseguís el meu avi, per posar un exemple, per ajudar humanitàriament persones de l'altre bàndol.

Mirin..., intentar fer-nos creure que és suficient desenterrar morts després de quasi vuitanta anys, quaranta per obligació, perquè la dictadura va obligar a aquest ostracisme, hi va obligar; jo conec gent... jo conec gent -ho he dit abans- que tenia una feina i va deixar de fer aquella feina perquè el van impedir fer aquella feina perquè s'havia significat amb el bàndol republicà. Açò són petits victimaris si els comparem amb víctimes que han mort, que han estat perseguides, però açò va significar que gent que tenia una professió la va haver de deixar de fer. Les persecucions van tenir molts nivells, i la Llei de memòria democràtica intenta anar més enllà, òbviament, que una llei de fosses que només està pensada..., bé, només, només que és molt, perquè sense la llei, sense la llei que es va impulsar -Sra. Gil, amb tot l'amor, de ver que no hi ha..., vull dir que esper que es mantengui que no hi ha res personal-aquesta llei, si no s'hagués impulsat pels partits d'esquerra no existiria, la de fosses.

Per tant, molt bé que vostès li donessin suport i molt bé que en aquell moment també a la de memòria democràtica, però aquestes lleis s'han hagut de promulgar, perquè si no els morts continuarien enterrats, i és una llei que deriva de la reclamació de les famílies.

La memòria democràtica, però, comença amb els morts, però no acaba amb els morts, hi ha els desapareguts, és que l'esmena dels desapareguts, senyors i senyores del Partit Popular, és seva, és seva, i cau. És a dir, perquè, és clar, a una llei de fosses no hi entren els desapareguts. I el cens de víctimes, per què ara ha de desaparèixer? I què passarà amb tota la informació dels cens de víctimes? I què passarà amb totes aquelles famílies que voldrien donar la passa i reclamar els seus drets? Vostès, ara mateix, els ho impedeixen i els ho impediran.

Res més, ho seguirem lluitant. I que consti que no hi ha res personal, supòs que no cal dir-ho.

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sra. Gómez. Sr. Rodríguez, té vostè la paraula, per un temps de cinc minuts.

EL SR. RODRÍGUEZ I FARRÉ.

Pues no será personal, Sra. Presidenta, pero yo lo que he oído aquí no lo había oído en cinco, casi seis años que llevo de

diputado. Sra. Gómez, míreme usted a la cara y dígame si yo niego el holocausto, y si conoce a ninguna persona próxima a mí que niegue el holocausto. Y, si no, haga el favor de retractarse de lo que ha dicho, porque lo considero un insulto inaceptable, inaceptable. Porque yo acepto muchas cosas -creo que ustedes me conocen- yo no tengo la piel fina, pero que aquí se diga que yo niego el holocausto o que personas próximas a mí niegan el holocausto es absolutamente insoportable, insoportable, es una mentira. Y se lo digo, Sra. Gómez, a la cara. Y si usted puede demostrar que yo niego el holocausto o que cualquier persona -según ha dicho usted- próxima a mí lo niega, sáquelo a la luz. Porque yo intento ser muy prudente, muy prudente, de verdad, con ciertas cosas. Incluso cuando les atacó nunca intento personalizar.

He soportado sin ningún tipo de problema los insultos del Sr. Lamin: ultras, racistas, xenófobos... me da igual; o sea, su nivel de insultos solo es similar a su nivel de incultura cuando habla de estos temas. Pero es que me da exactamente lo mismo, me da exactamente lo mismo.

Ustedes, que se declaran, muchos de ustedes, marxistas, díganme, a día de hoy ¿qué dictadura fascista existe en el mundo? Una sola. Porque, ¿quieren que les haga una lista de dictaduras marxistas que ustedes promueven, apoyan y defienden en el mundo? Corea del Norte, China, Cuba, Venezuela, estos son sus amigos. Yo no defiendo ninguna dictadura fascista, ni de ningún otro tipo, ni fascista, ni marxista, ni colorada, ni amarilla, ni monárquica, ni republicana. Porque yo, insisto, creo en la libertad y que nadie debe ir a la cárcel por lo que piensa, sino por lo que hace, sino por lo que hace, por lo que hace sí, cuando comete actos delictivos. Pero por lo que piensa y por lo que expresa libremente, jamás.

Y me da igual lo que piense, y me da igual que sea marxista, comunista, estalinista, nazi..., es que me da igual. Porque como dijo su heroína, ¿con qué balas matareis las ideas? Las ideas no las podéis matar.

Y en contra de lo que ha dicho la Sra. Ramon, ni aunque exista un consenso universal se puede imponer la verdad. ¿Usted sabe cuántas verdades eran consenso universal hace 100, 200, 300 años, y hoy las consideramos absolutamente superadas? Lo importante no es imponer la verdad, Sra. Ramon, lo importante es que todos tengamos espíritu crítico, podamos expresar con libertad nuestras ideas y las podamos expresar democráticamente en elecciones libres, eso es lo importante, no imponer la verdad, por muy mayoritaria que sea esa opinión. Las verdades no se imponen, porque la única verdad absoluta -antes que se me ha tachado de... que éramos o dejamos de ser religiosos sin saberlo- yo en las únicas verdades absolutas que creo -o en la única- es en la existencia de Dios, que es una creencia mía personal.

Pero, a partir de ahí, yo estoy dispuesto a razonar sobre cualquier otra teoría, idea, filosofía, razonamiento. La verdad jamás se puede imponer, la verdad era que el sol giraba alrededor de la tierra, hasta que Galileo, que fue condenado por la Inquisición, dijo que no, y esa era la verdad total, absoluta y que todo el mundo creía. Y como esas verdades, ha habido muchas a través de los siglos. La verdades no se imponen.

La única manera de convencer a la gente de lo que nosotros pensamos, humildemente como humanos, que es la verdad, es intentar convencer a los demás mediante la palabra, mediante el razonamiento, mediante la contraposición de ideas, no mediante una ley ni imponiendo multas a quienes piensan de manera diferente, ni pretendiendo silenciar a quienes quieren expresar ideas diferentes, aunque sea defendiendo principios que usted detesta. Yo hay principios que detesto, pero creo que se tienen que poder defender.

Usted quiere..., ustedes muchas veces quieren defender la destrucción de la unidad de España, y yo creo en su derecho a defenderlo, democráticamente. Y ésa, de verdad, sigue siendo la gran diferencia entre ustedes y nosotros.

Gracias, Sra. Presidenta.

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sr. Rodríguez. Sra. Gil, té vostè la paraula, per un temps de cinc minuts.

LA SRA. GIL I MEMBRADO:

Gracias, presidenta. Sr. Lamin, siguen instalados en la continua descalificación, las mismas palabras de siempre, las mismas faltas de respeto hacia grupos democráticamente elegidos. A usted, Sr. Lamin, desde luego con diez minutos no le basta, ni con una hora, para repetir una y otra vez las mismas descalificaciones y desautorizaciones.

La memoria, lejos de unirnos -como debería ser- nos separa. El debate en esta comisión está siendo un ejemplo más de que estos debates hacen un flaco favor a la reconciliación. No descalificaré, por ello no agotaré los cinco minutos, solo, Sr. Lamin, que no me ha contestado, ¿votar a los candidatos de Orbán y de Meloni a cambio de Ribera es sumisión absoluta y vergonzosa? ¿Es indigno? ¿Es ignominioso?

Únicamente añadiré que el Grupo Popular muestra un absoluto respeto por todas las personas que sufrieron violencia a consecuencia de la Guerra Civil y del franquismo. La Guerra Civil supuso un fracaso del que debemos aprender para que no se vuelva a repetir, y no debería ser utilizada como estrategia política, como prueba, esta sesión.

Por ello, el Grupo Popular entiende la memoria como reivindicación y defensa de los valores democráticos y de los derechos y libertades fundamentales a lo largo de toda la historia contemporánea de España, con el objeto de fomentar la cohesión y la solidaridad entre las diversas generaciones en torno a los principios, a los valores y a las libertades constitucionales.

Gracias, presidenta.

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sra. Gil. Un cop acabat el debat, passam a les votacions.

En primer lloc, votació de les esmenes del Grup Parlamentari Socialista RGE núm. 9173/24 a l'article primer, 9174/24 a l'article segon, 9175/24 a la disposició transitòria única, i 9176/24 a la disposició final única.

LA SRA. SECRETÀRIA:

Vots a favor 6, vots en contra 7, no hi ha abstencions.

LA SRA. PRESIDENTA:

Votació dels articles primer i segon, de la disposició transitòria única i de la disposició final única, als quals s'hi mantenen esmenes. Votam.

LA SRA. SECRETÀRIA:

Vots a favor 7 i vots en contra 6.

LA SRA. PRESIDENTA:

Votació de la denominació de la proposició de llei i l'exposició de motius, a les quals no s'hi mantenen esmenes.

No sé què ha passat. Repetim la votació.

LA SRA. SECRETÀRIA:

Vots a favor 7, vots en contra 6.

LA SRA. PRESIDENTA:

En conseqüència, queda dictaminada la Proposició de llei RGE núm. 5317/24, de derogació de la llei 2/2018, de 13 d'abril, de memòria i reconeixement democràtic de les Illes Balears.

Es recorda que, d'acord amb l'establert a l'article 133 del Reglament de la cambra, els vots particulars i les esmenes que, havent estat defensats i votats en comissió no hagin estat incorporats al dictamen, es mantindran per al seu debat en el Ple llevat que el grup parlamentari proponent manifesti la voluntat de no mantenir-los mitjançant escrit adreçat a la Presidència de la cambra dins el termini de les 48 hores següents a la data d'acabament del dictamen.

No havent-hi més assumptes, s'aixeca la sessió.

Molt bon dia a tothom.

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT
DE LES
ILLES BALEARS